Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΥΠΑΙΘΡΟ

Ὁ Μίμης εἶναι φίλος μου, εἶναι καὶ «Ἑφτακόσας πενῆντα ἔνας», δηλαδὴ τυχερὸς καὶ σᾶν τυχερός, διορίστηκε σὲ μιὰ δημόσια ὑπηρεσία.

Ἐγώ, ἐπειδὴ δὲν εἶμαι «ἑφτακόσας πενῆντα ἕνας», εἶμαι τεμπελχανᾶς. Ξέρω ὅμως τάδλι, πρέφα, καὶ δηλωτή.

Ἡ δημοσία λοιπὸν ὑπηρεσία, ἔχει πᾶρε— δῶσε μὲ ὅλο τὸ κόσμο καὶ κόσμος εἶναι καὶ οἱ ἀγρότες μας οἱ ὀρεινοί. Ἔτσι λένε. Καὶ οἱ ἀγρότες μας οἱ ὀρεινοὶ στὸ πᾶρε εἶναι εὔκολοι, στὸ δῶσε ὅμως μὲ τὸ δίκιο τους ὄχι.

Βουνὰ ἔχουνε νὰ περάσουνε, λαγκάδια ἔχουνε νὰ διαβοῦνε, τὸ...ξεχνᾶνε κι' ὅλας καμμιὰ φορά.

Ἡ δημοσία ὅμως ὑπηρεσία δὲν τὸ ξεχνάει καμμία φορὰ καὶ κάποτε —κάποτε, μιὰ τσάντα καὶ ἕνας ὑπάλληλος τούς θυμίζει τὴν πολιτεία καὶ τὰ βάσανά της.

Καὶ ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Μίμη.

—Τὶ λὲς Τάκη, μοῦπε, πᾶμε μαζύ; θὰ καλοπεράσουμε.

Ἔβγαλε τὸ λοιπὸν ἕνα χάρτη καὶ μοῦδειξε:

—Νά, βλέπεις; Θὰ πᾶμε πρῶτα στὶς Βελιτσὲς, ὕστερα στὸ Μιχόϊ μετὰ στὸ Σανταμέρι, Πόρτες καὶ...

—Ἔεεε στάσου φίλε, τὸν διέκοψα, γιὰ περιοδεία πᾶμε ἢ γιὰ ἐκστρατεία; Ἐξηγήσου.

—Σῶπα καημένε, μ' ἀπάντησε. Δὲν βλέπεις, γράφει «ἁμαξιτὸς» δὲν πρόκειται νὰ πᾶμε μὲ τὰ πόδια.

Μ' ἔπεισε, τὸ εἶδα γραμμένο καὶ μὲ τὰ μάτια μου καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα συναντηθήκαμε στὸ Πρακτορεῖο. Ἐγὼ μ' ἀδειὰ τὰ χέρια, κι' ὁ Μίμης μὲ τὴν τσάντα καὶ μ' ἕνα ἄλλο δέμα.

—Τὶ εἶναι αὐτό; ρώτησα.

Μὲ κύτταξε χαμογελαστὸς καὶ ἀπάντησε:

—Ἀ! Τίποτε σπουδαῖο, οἱ πιζάμες μου, ἕνα κουτὶ σκόνη γιὰ ψύλλους καὶ λίγες κοῦτες τσιγάρα, γιὰ ... δόλωμα.

—Τὶ δόλωμα καημένε, τὶ σκόνη γιὰ ψύλλους μὲ δουλεύεις;

—Ἔλα, μοῦ λέει, ἔλα καὶ θὰ δῆς.

Καιρὸ δὲν εἶχα νὰ σκεφθῶ, μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο καὶ ξεκινήσαμε.

Σὲ καμμιὰ ὥρα ξεφύγαμε ἀπὸ τὴ δημόσιά καὶ πιάσαμε τὸν ... ἁμαξιτό. Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸς ποὺ ἔφιασε τὸ χάρτη, ἢ δὲν θάχε πατήσει τὸ πόδι του ἀπὸ τοῦτα τὰ μέρη, ἢ θᾶχε γεννηθῆ πρὶν διακόσια χρόνια, τότε ποὺ αὐτοκίνητα λέγανε τοὺς ἁραμπάδες. Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶμα, γιατὶ μέχρι νὰ φτάσουμε στὸν προορισμὸ μας, μιὰ ἢ ὀδρωτήλα μοῦ μύριζε σᾶν λυωμένο σάπιο καρποῦζι μὲ εἴχανε κάνει ράκος.

Πίσω μας ἀφίναμε ἕνα θεώρατο μπουχὸ ἀπὸ σκόνη κι' ἀλλοίμονο σ' αὐτὸν ποὺ θὰ τύχαινε νὰ περάση ἀπὸ κοντά μας, κυριολεκτικὰ τὸν κουκούλωνε, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ λαοῦ μας.

Δὲν χρειάζεται νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ χειμῶνα ἡ λάσπη φτάνει μέχρι τὸ γόνατο καὶ δὲν περνάει οὔτε γάιδαρος.

Στὶς ἑπτὰ καὶ μισὴ κατεβήκαμε στὸ χωριό. Μᾶς ὑποδέχτηκαν ὁ παπᾶς καὶ κάνα δύο τρεῖς γεροφαφούτηδες ποὺ σοῦμα τὰ χρόνια τους φτάνανε τὰ τρακόσα.

—Καλῶς τὰ παιδιά, καλῶς τοὺς λεβέντες, εἴπανε, μᾶς προσφέρανε κυὶ τσίπουρο, Αὔγουστο μῆνα καὶ καθήσαμε.

Κατὰ τὸ σούρουπο ἄρχισαν νὰ φτάνουν κι' οἱ ἄλλοι χωριανοί, μὰ πρὶν πλησιάσουν τοὺς ἔβλεπα νὰ μᾶς παρακολουθοῦν πίσω ἀπὸ δέντρα καὶ μάντρες καὶ ἀφοῦ βεβαιωνόσανται πρῶτα καλὰ ζυγώνανε.

—Ὄχι, δὲν φοβήθηκα, θυμήθηκα ὅμως κάτι ἔργα ποὺ ἔχω δεῖ στὸν κινηματογράφο.

Ἔτσι ἀκριβῶς κάνανε καὶ κάτι ἄγριες φυλὲς στὴν Κεντρῶα Ἀφρική, ὅταν βλέπανε λευκό.

Ὁ Μίμης ἔβγαλε μιὰ κούτα καὶ τὴν ἄφισε στὸ τραπέζι. Σὲ τρία λεπτὰ εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Ἀλλὰ τὸ κόλπο ἔπιασε. Σὲ λίγο μᾶς εἶχανε κουκουλώση ἕνα σωρὸ φάτσες ἄπλητες, κουρασμένες καὶ ἀξούριστες. Οἱ ἀγρότες μας, οἱ στιλοβάται τοῦ ἔθνους τῶν προεκλογικῶν λόγων.

Τὸν ἄκουσα στὴ συνέχεια νὰ ρητορεύη καὶ νὰ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ τοὺς δώση νὰ καταλάβουν ποιὸ εἶναι τὸ συμφέρον τους.

Ὕστερα μπήκαμε στὸ μπακαλιό. Νύχτωσε βλέπετε. Ἕνα λιχνάρι πού, φώτιζε δὲν φώτιζε, ἕνα μέτρο γύρω ὅλο κι' ὅλο, σήκωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ στάθηκε στὴ φαντασία μου, πλάϊ στοὺς νέους ἁπλετους φωτισμούς τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ἀπὸ τοὺς τοίχους ὅμως δὲν λείπανε κορνιζαρισμένες σὲ κάτι θεώρατες ἀφίσες οἱ βλοσυρὲς μουσοῦδες τῶν πολιτικῶν. Λίγα ἀκόμη κουτιὰ ἀδειανὰ καὶ μιὰ ἀρωμερὴ βιτρίνα μὲ ὑπολείμματα ζάχαρης καὶ ζυμαρικῶν συμπλήρωναν καὶ ἀποτελοῦσαν τὰ κατάστημα, τὸ κεντρικὸ κατάστημα τοῦ χωριοῦ.

Φαντάζομαι τὶ θὰ βλέπαμε στὰ ἄλλα τὰ πιὸ πάνω.

Καὶ ἐνῶ ὁ Μίμης ρητόρευε, ἐγὼ ἄκουγα καὶ μάθαινα. Μάθαινα πράγματα ποὺ οὔτε τὰ φανταζόμουνα κάν.

Μὴ τὸ πιστέψετε ἂν θέλετε, πάντως σᾶς βεβαιῶ, ὅτι «οὔ Μήτρους, οὔ Θουδουρῆς κι' οὔ Λιάκους δὶν ἔχουνι δῆ θάλασ ἀκόμ».

—Νιέ, νιέ, κύρ Τάκη μ' οὔτ τέτοιους σί λιέω, οὔτ πανιά, οὔτ ματουγράφους, οὔτ ράδιου. Μαρτίνια μόνου ξέρουμι, μαρτίνια καὶ χουράφ.

Καὶ τάλεγε ὁ φτωχὸς ὁ Λιάκος ἁπλά, ἄκακα, χωρὶς παράπονο, χωρὶς πάθος, γιατὶ ἀλλοιῶς οἱ μουσοῦδες οἱ βλοσυρὲς δὲν θὰ κρεμόσανται ἀκόμη στοὺς τοίχους.

Πρέπει ὅμως, πρέπει, ἕνα σωρὸ ἀκόμη Μήτρηδες καὶ Λιάκιδες καὶ Θοδωρῆδες νὰ ζοῦνε στὸ σκοτάδι;

Πρέπει νὰ γεννιῶνται καὶ νὰ πεθαίνουν χωρὶς νὰ νοιώθουν μιᾶς στιγμῆς διασκέδασι, μιᾶς στιγμῆς χαρά; Χάθηκε ἕνα παληὸ τζίπ καὶ μιὰ κινηματογραφικὴ μηχανή, χάθηκε μιὰ πρωτοβουλία, μιὰ ἐπίσημη διαταγὴ ποὺ θάφερνε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ στὰ φτωχὰ χωριά' μας;

Μπορεῖτε νὰ φανταισθῆτε, πόση χαρὰ θὰ προξενοῦσε ἡ προβολὴ μιᾶς ταινίας ἑλληνικῆς στὴν πλατεῖα ἑνὸς τέτοιου χωριοῦ;

Ὄχι βέβαια, γιατὶ ὁ νοῦς μας εἶναι στραμμένος στὴν πρωτεύουσα. Γιατὶ πολεμᾶμε νὰ γκρεμίσουμε κτίρια γιὰ νὰ χτίσουμε μεγαθήρια, γιὰ ν' ἀνοίξουμε νέους δρόμους, γιὰ νὰ φωτίσουμε 'περσότερο τὶς πλατεῖες

Καὶ συνεπαρμένος ἀπὸ αὐτὲς μου τὶς σκέψεις σηκώθηκα καὶ φώναξα ἄθελά μου:

—«Λίγη στοργή, λίγη ἀγάπη στὸ φτωχὸ ἀγρότη».

—Τὶ ἰὲχ τοῦ πιδὶ, μοῦ εἶπε ὁ κύρ Πρόεδρος.

—Ἐγὼ κύρ πρόεδρε κάτι ἔχω τοῦ ἀπάντησα, ἐσεῖς δὲν ἔχετε, οὔτε θάχετε ποτὲ σας τίποτε ἂν δὲν ἀνοίξετε τὰ μάτια σας.

Κατάλαβε δὲν κατάλαβε, μᾶς πῆρε πρόθυμα στὸ σπίτι του, ξεταβάνωτο κι' αὐτὸ ὅπως τ' ἄλλα, καὶ μᾶς τάϊσε καὶ μᾶς πότισε. Καὶ ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου.

Ὁ Μίμης ὁ πεπειραμένος Μίμης, ἄνοιξε τὸ κουτὶ μὲ τὴ σκόνη, γδύθηκε, πασαλύφτηκε, πιτσίλισε καὶ τὸ στρῶμα του. Ὕστερα φόρεσε τὶς πιζάμες του, τὶς ἔδεσε στὰ πόδια καὶ στὰ μανίκια μ' ἕνα σπάγγο καὶ

—Πᾶρε μοῦ λέει καὶ ξάπλωσε.

Κουρασμένος ὅμως ὅπως ἤμουνα, δὲν ἔδωσα σημασία.

Ξάπλωσα καὶ γώ καὶ σφάλισα τὰ μάτια μου. Ἡ ὥρα ἤτανε ἕντεκα.

Στὶς δώδεκα ἄρχισε ἡ φαγοῦρα. Στὶς δώδεκα καὶ μισὴ ὅλοι οἱ ψύλλοι τοῦ δωματίου συνεστίαζον στὸ κορμί μου. Εἴχανε ἔρθη καὶ ἀπὸ τοῦ Μίμη τὸ κρεβάτι οἰκογενειακῶς, γιατὶ ὁ κύριος ἔξυπνος ροχάλιζε μακαρίως.

Καὶ ἀφοῦ μοῦ μπήκανε ἀκόμη καὶ στ' αὐτιά, (ἀπὸ δῶ φαίνεται ἔγῆκε ἡ παροιμία) σηκώθηκα ἀγανακτησμένος, ντύθηκα καὶ ἔγραψα ἕνα σημείωμα.

«Ἀγαπητὲ Μίμη καὶ ἀπὸ κάτω καμμιὰ δεκαπενταριὰ ψύλλους λυωμένους». Τίποτε ἄλλο.

Εἶμουνα βέβαιος θὰ καταλάβαινε. Καὶ περπατῶντας στὰ νύχια κατέβηκα νὰ φύγω.

Ὁ Ἀζὼρ ὅμως παραξηγήθηκε φαίνεται καὶ μ' ἕνα πῆδο μ' ἔριξε κάτω.

Βάζω τὶς φωνὲς. Μέχρι νὰ φτάση ὅμως ὁ κύρ πρόεδρος, ὁ Ἀζὼρ μοῦχε κι' ὅλας ξεκολύσει τὸ ἕνα μπατζάκι καὶ τδσκασε ἔχοντάς το στὸ στόμα του.

Ὁ Μίμης μὲ τὶς σκόνες του δὲν εἶχε πάρει χαμπάρι.

Δὲ χάνω καιρό, ἀνεβαίνω, φοράω τὸ δικό του κι' ὅπου φύγη φύγη.

Πῶς τὰ βόλεψε δὲν ξέρω. Πάντως καλοκαιράκι ἤτανε.

Κ. Βρ--ς

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΙ

ΑΥΤΟΜΟΤΡΙΣ: Δι' Ἀθήνας 6,00 8,24, 12,56, 17,54, 2, 24. Διὰ Καλάμας: 12,34 καὶ 2,05. Διὰ Πύργον —Ὀλυμπίαν: 16,40, 19,58. Διὰ Ζάκυνθον (μέσω Κυλήνης) 12,34. ΑΤΜΗΛΑΤΟΣ: Δι' Ἀθήνας 11'16. Διὰ Καλάμας 6,13. Διὰ Κυπαρισσίαν 15 35. Διὰ Διακοπτὸν 17,10 καὶ 18,05. Γραμμὴ Διακοπτοῦ—Καλαβρύτων, ἐκ Διακοπτοῦ: 7,20, 11,15, 14,20, 16,13 καὶ 19,18.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ: Δι' Ἀθήνας 6,00, 9,10, 12,10, 15 00 καὶ 18,20. Διὰ Λουτράκι 6,00, 9,10 καὶ 12,10.

«ΚΑΛΥΔΩΝ»: Διὰ Μεσολόγγιον—Ἀγρίνιον 5.35. 13,10, 18,00.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΣΠΑΠ

Δι' Ἀθήνας: 6.30 π.μ., 9.30 π.μ. 12.10 μ.μ. 3 μ.μ. καὶ 6.15 μ.μ.

Διὰ Λουτράκι: 9.30 π.μ.

Μικρὰ νέα

Ἡ μείωσις τῆς τιμῆς πωλήσεως τῶν ἀνδρικῶν ὑφασμάτων συνεχίζεται.

—Πρὸς μεγάλην ἱκανοποίησιν κυρίως τῶν ἡμερομισθίων οἱ ὁποῖοι σπεύδουν γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία.

—Ἤδη ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ νὰ γίνη κάτι παρόμοιο καὶ γιὰ τὰ γυναικεῖα.

—Ἐν ὄψει τῶν ἑορτῶν τοῦ Καρναβάλου ἡ πρὸς τοῦτο συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ μὴ φειδομένη κόπων καὶ θυσιῶν καταβάλλει κάθε δυνατὴ προσπάθειαν διὰ τὴν ἀρτιοτέραν καὶ καλλιτεχνικωτέραν ἐμφάνισιν τῶν ἁρμάτων.

—Ἤδη αἱ ἐργασίαι κατασκευῆς τῶν ἁρμάτων βαίνουν ἱκανοποιητικῶς καὶ ἐλπίζεται ὅτι θὰ εἶναι καλλίτερα ἀπὸ τὰ περυσινά.

—Μὲ τὸ «σάξιμο» τοῦ καιροῦ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὴν ἀγορὰ καὶ τὰ «ροδίκια τοῦ θουνοῦ».

—Ἡ τιμὴ ὅμως τὰν ἐννέα καὶ δέκα δραχμῶν τὴν ὀκᾶ εἶναι ἀρκετὰ ἀλμυρή.

—Ἀσχέτως ὅτι ὁ κόπος γιὰ νὰ μαζευτῆ αὐτὴ ἡ ὀκᾶ δὲν πληρώνεται.

—Οἱ τοποθετηθέντες εἰς τὰς στάσεις τῶν ἀστικῶν λεωφορείων πυργίσκοι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀναμφισβήτητως διευκολύνουν τοὺς συμπολίτας, προσδίδουν ἰδιαιτέραν τουριστικὴν ἐμφάνισιν εἰς τὴν πόλιν μας.

—Ἰδίως τὰς βραδυνὰς ὥρας, πού, καταλλήλως ἠλεκτροδοτηθέντες ἀναβοσβήνουν.

—Ἐπαινετὴ ἡ προσπάθεια τῶν ἀνδρῶν τῆς Τροχαίας ἀστυνομίας νὰ μάθουν τὸν κόσμο νὰ βαδίζη ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια.

—Καὶ μέγα ἔργον ἔχει μέχρι τοῦδε συντελεσθῆ.

—Ἀσφαλῶς δὲ γρήγορα θὰ ἔλθη ἡ ὥρα ποὺ δὲν θὰ χρειάζωνται αἱ ὑποδείξεις καὶ αἱ συστάσεις εἰς τοὺς συμπολίτας μας.

—Ἡ τοποθέτησις τῶν ὀγκολίθων εἰς τὴν ὑπὸ κατασκευὴν προβλῆτα ὑπερωκεανείων συνεχίζεται μὲ γοργὸν ρυθμόν.

—Ἔτσι μαζύ μὲ τὸ ὠφέλιμον δίδεται καὶ ἕνα θέαμα, τὸ ὁποῖον παρακολουθεῖ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς περιέργων.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ γραφομηχανῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν, γαλλικὴν, ἀγγλικὴν, Ἰταλικὴν καὶ γερμανικὴν. ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΣΘΦΡΟΝΙΑΔΟΥ Ἀγίου Ἀνδρέου 61 Στοὰ Μαραγκοπούλου.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἔμβολον ὑποδημάτων. Πληροφορίαι Ἀγ. Γεωργίου 12 ἀπὸ 12—6 μ. μ.

ΑΝΤΩΝΗΣ Ι. ΒΑΡΒΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ
ΚΟΡΙΝΘΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ 48
ΤΗΛ. 26—89

ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
Τ. Κ. ΜΠΑΡΤΣΟΚΑΣ
Μετέφερε τὸ ἰατρεῖον του Γούναρη 41 (ἔναντι Ο.Τ.Ε) Δέχεται 9—1 καὶ 5—8. Πλῆρες καρδιολογικὸν ἐργαστήριον

ΝΕΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἤρχισε λειτουργοῦσα ἐν Πάτραις νέα Γενικὴ Χειρουργικὴ Κλινικὴ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ἰατροῦ Χειρουργοῦ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΥ
Ἐπὶ τῶν ὁδῶν ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ καὶ ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 4
ΤΗΛ. 39—73

Ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν «Ἐθνικὸν Κῆρυκα»

ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ

Πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν

Κύριε Διευθυντά,

Εἴδομεν εἰς τὸν τύπον, ὅτι ἡ Ἱεραρχία μας συνεκλήθη ἑκτάκτως πάλιν, ἵνα λύση, ὡρισμένα ζητήματα, ἅτινα ἔμειναν ἄλυτα κατὰ τὴν προηγουμένην αὐτῆς σύνοδον, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶναι: Ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου, τὰ διαζύγια καὶ τὸ παλαιοημερολογιτικόν.

Βεβαίως κ. Διευθυντὰ ὁ Κλῆρος διὰ νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἱεροῦ ἐπαγγέλματός του, πρέπει νὰ μισθοδοτῆται ἐπαρκῶς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποφεύγη τὴν παρατηρουμένην σήμερον σχεδὸν ἐπαιτείαν.

Τὸ ζήτημα τῶν διαζυγίων κατ' αὐτὸ σοβαρὸν καὶ λεπτὸν ζήτημα. Ὅταν τυγχάνει δύο χαρακτῆρες νὰ μὴ συνταυτίζωνται, ἀσφαλῶς, δὲν θὰ δύνανται καὶ νὰ συνεννοηθῶσι οἰκογενειακῶς. Συνεπῶς δὲν θὰ δύνανται νὰ ζήσωσι μαζὺ ὡς ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου προβλέπει. Τὶ πρέπει νὰ γίνη τότε; Νὰ χωρίζη τὸ ἀνδρόγυνον καὶ νὰ ζῆ παρανόμως; Δὲν πρέπει ὁ κάθε Μητροπολίτης τῆς περιφερείας νὰ ἐπιλαμβάνεται ἀμέσως τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, νὰ προσπαθῆ νὰ συμβιβάζη τὰ διεστῶτα; Ὅταν δὲ πεισθῆ περὶ τοῦ ἀκατορθώτου τότε νὰ λύη τὸν γάμον. Αἱ περιπτώσεις αὐταὶ θὰ εἶναι ἐλάχισται, θὰ λείψη δὲ οὕτω ἡ παρατηρουμένη σήμερον ἀθλιότης τῆς παρανόμου συμβιώσεως.

Τὸ παλαιοημερολογιτικὸν καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μεγάλη γάγραινα τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχομεν εἰς τὸ Κράτος τρεῖς διαφόρους Ἐκκλησίας Ὀρθοδόξους. Μίαν τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν οἱ Βασιλεῖς μας, αἱ Κυβερνήσεις μας, ὁλόκληρος ὁ Στρατὸς μας, ὁλόκληρον τὸ Κράτος, ὁλόκληρος ἡ ἱεραρχία μετὰ τοῦ Κλήρου, καὶ δύο παλαιοημερολογιτικάς. Μίαν ποὺ διευθύνει κάποιος ἀσφαλῶς ἀπόκληρος Δικηγόρος Χασιώτης καὶ τὴν ἄλλην τὴν διευθυνομένην παρὰ τῶν ὀπαδῶν Ματθαίου καὶ Μαριάμ. Δηλαδὴ ἀληθὴς Ἐκκλησιαστικὸς τραγέλαφος, ἀληθὴς Βαβυλωνία, πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀρχῶν.

Ποῖος εὐθύνεται διὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν αὐτὸ κατάντημα; Ἡ Πολιτεία πρώτη καὶ ὁλόκληρος ὁ Κλῆρος δεύτερον. Διότι ὅταν Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία μαζύ, ἀπεφάσιζαν τότε νὰ ἐφαρμόσουν τὸ νέον ἡμερολόγιον ὡς τελειότερον, ἔπρεπε νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς ἐλαχίστους ἀντιδράσαντας διὰ λόγους συμφέροντος. Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι διατὶ ἐπανεστάτησε ὁ τότε Δημητριάδος. Ἐνόμισε ὅτι θὰ κατελάμβανε τὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, νὰ γίνη Μακαριώτατος, τορπιλλίζων τὸν ἐφαρμόσαντα τὸ νέον ἡμερολόγιον Μακαρίτην Χρυσόστομον. Μὴ ἐπιτυχὼν ὅμως τοῦ σκοποῦ του ἀμέσως ἐζήτησε ὅπως ἐπανέλθη πάλιν εἰς τὴν νόμιμον Ἐκκλησίαν μὴ γενόμενος δεκτός. Ἰδοὺ ἀθλιότης ἣτις λέγεται παλαιὸν ἡμερολόγιον!! Ἀλλὰ τὶ ἐστὶ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Διὰ τὸν πραγματικὸν Χριστιανὸν εἶναι μία λέξις ἀφηρημένη καὶ τίποτε ἄλλο ἀπολύτως. Μήπως αὔριον, ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶμε ἀπερχόμενοι τοῦ ψεύτικου τούτου κόσμου, θὰ μᾶς ρωτήσουν ἂν εἴμεθα παλαιοὶ ἢ νέοι; Ἀλλὰ οἱ διάφοροι πολιτευόμενοι διὰ τοὺς ψήφους τῆ ἐγκληματικῆ ἀνοχῆ τοῦ ἐπισήμου Κλήρου, ἄφησαν τὸ παράνομον καὶ γελοῖον αὐτὸ ζήτημα νὰ ἐξαπλωθῆ ἀρκούντως εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ ἔρχεται σήμερον ἡ Ἱεραρχία μας καὶ ὁμολογεῖ (ἂν δὲν ἀπατῶμαι) ὅτι δύναται νὰ ἀναγνωρίση τοὺς ἀρχιμανδρίτας τοῦ περιφήμου Χασιώτη. Γιατὶ αὐτό; Ἐρωτῶ, ὅταν ἕνας στρατιώτης ἐγκαταλείψη αὐθαιρέτως τὸ Σῶμα του, καὶ ταχθῆ εἰς ἄλλο, λιποτακτῶν, δὲν θὰ συλληφθῆ, δὲν θὰ δικασθῆ καὶ θὰ καταδικασθῆ, πολλάκις δὲ νὰ τυφεκισθῆ;

Ἂν δὲν ὑπῆρχον αὐτοὶ οἱ κύριοι ρασσοφόροι καὶ τῶν δύο παρατάξεων, νὰ κορηδεύουν τὸν ἀθῶο, κουτὸ καὶ ἀγράμματο κοσμάκη ὅτι ὅσοι εἶναι παλαιοημερολογῖται, εἶναι ἀπὸ τώρα στὸν Παράδεισο!! (ἰδοὺ αἴσχος, ἰδοὺ καταρράκωσις τῆς Ἐκκλησίας) θὰ ἐπήρχετο τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ φαινόμενον, μέσα στὸ Κράτος; Ἐφανάτισαν οἱ ἐκμεταλλευταὶ, ρασσοφόροι, τὸν ἀθῶον κοσμάκη καὶ τοὺς ἔκαμαν τοὺς μεγαλυτέρους διώκτας καὶ χυδαίους ὑβριστὰς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας.

Κύριε Πρωθυπουργέ, Μακαριώτατε,

Οἱ δύο Σεῖς ἄνδρες τῆς σιδηρᾶς θελήσεως καὶ τῆς πυγμῆς διαλύσατε τὰς παρανόμους καὶ ἀντιθρησκευτικὰς αὐτὰς ὀργανώσεις, ποὺ ἔχουν φθάσει μέχρι τοῦ νὰ χωρίζουν οἰκογενείας, ἀδέλφια καὶ ἀνδρόγυνα ἀκόμη, χάρις εἰς τὴν ἀμάθειαν αὐτήν. Τότε καὶ μόνον θὰ ἐπανέλθη ἡ γαλήνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι θὰ ἐννοήσουν καὶ οἱ παραπλανηθέντες ἀθῶοι ἄνθρωποι χριστιανοὶ Ἕλληνες ὅτι ἐπλανήθησαν πλάνην οἰκτράν, νὰ φεύγωσι ἀπὸ τὰς Ἐκκλησίας μας σὰν τὸν διάβολο ἀπὸ τὸ λιβάνι καθ' ἣν στιγμὴν τὸ Κράτος ἑορτάζει τὰ Χριστούγεννά του, τὴν Πρωτοχρονιά, τὰ Θεοφάνεια, τὰς Ἐθνικάς του ἑορτὰς καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲ νὰ τρυπώνουν σὰν ἀσπάλακες μέσα στὶς τρῶγλες.

ΕΝΑΣ ΑΠΛΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

Μπράβο!

Ὅλοι πιὰ ξέρουμε τὴν περίπτωσι τοῦ μικροῦ Βασιλάκη καὶ τὸ τρομερὸ δράμα τῶν γονέων του. Ἀνύποπτο τὸ παιδάκι, παίζει, γελάει, χαίρεται. Εἶναι μικρὸ ἀκόμα, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνη σὲ ποιὰ φοβερὴ θέσι βρίσκεται. Ἴσως χρειαστῆ νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴ φύγη ἀπ' τὴ ζωή. Ἴσως πάλι, νὰ ... ποιὸς ξέρει; Δίλημμα. Οἱ γονεῖς του πονοῦν, ὑποφέρουν ἀγωνιοῦν γιὰ τὸ τρυφερὸ βλαστάρακι τους...

Τὸ γεγονὸς μαθεύτηκε παντοῦ. Ἡ σπάνια περίπτωσι τοῦ Βασιλάκη, ἔκανε φτερὰ κι' ἔφτασε στὰ πέρατα τῆς Γῆς. Ἡ Ἐπιστήμη ἀναστατωμένη, φόρεσε τὴν ἄσπρη μπλοῦζα της, τὰ γάντια καὶ τὴ μάσκα ἕτοιμη νὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ. Ντόπιοι καὶ ξένοι γιατροὶ, προσφέρθηκαν μὲ ἀνιδιοτέλεια γιὰ νὰ βοηθήσουν.

Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ ποὺ θέλουμε νὰ τονίσουμε σήμερα. Σ' αὐτὲς τὶς ἐθελοντικὲς προσφορὲς, ἴσως — δὲν τὸ βεβαιώνω — νὰ κρύβεται καὶ κάποιος ἄλλος σκοπὸς. Διαφήμισι, πειρα ματισμὸς, φιλοδοξίες...

—Ὅμως, νὰ κι' ἄλλες ἐκδηλώσεις ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε σκιὰ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ δράματος: Κάποιοι φτωχοὶ ταξιτζῆδες, ἔθεσαν στὴ διάθεσι τοῦ τραγικοῦ πατέρα τὰ αὐτοκίνητά τους. Πρωῒ, μεσημέρι, νύχτα, ὅποτε τὰ χρειαστῆ, γιὰ ὁποιοδήποτε τὰ θελήση, δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὰ φωνάξη. Ἐκεῖνοι, πρόθυμοι νὰ μεταφέρουν τὸν μικρὸν ἄρρωστο ὁποιοδήποτε εἶναι ἀνάγκη. Δὲν θέλουν οὔτε μιὰ δραχμὴ γιὰ ἀμοιβή. Τοὺς φτάνει ἡ ἱκανοποίησι πὼς κάτι προσφέρουν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Βασιλάκη. Μπράβο τους! Ζυμωμένοι στῆς βιοπάλης τὸν πικρὸν ἰδρῶτα, μεγαλωμένοι στὴν φτώχεια, ποιὸς ξέρει μὲ ποιὲς στερήσεις, καϋμένοι ἀπ' τῆς ἀρρώστειας τὸ τσιγοῦρισμα, πατεράδες οἱ περισσότεροι μικρῶν παιδιῶν, νοιώθουν καὶ ζοῦν τὸ δράμα, συμμερίζονται τὸ σπαραγμὸ τῆς καρδιᾶς τοῦ γονιοῦ καὶ προσφέρουν ὅ,τι ἔχουν...

Ἐδῶ!!!

Ὑπῆρξαν βέβαια κι' ἄλλοι ποὺ προσφέρθηκαν. Ἀκτίνα παρηγορη στὴ λαίλαπα τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀδιαφορίας γιὰ τὸ συνάνθρωπο...

Οἱ εὐχὲς μας, συνοδεύουν τὸν μικρὸν ἄρρωστο στὴ μάχη ποὺ δίνεται γιὰ τὴ σωτηρία του...

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Εὔθυμα

—ΠΟΙΟΣ σ' ἔκανε καλὰ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ βῆχα ποὺ εἶχες;

—Ὁ γιατρὸς κ. Ἀσπιρίνης.

—Μὲ τὴν περίφημη φυσιοθεραπεία του;

—Ὄχι, μ' ἕνα καθαρτικό.

—Γιὰ βῆξε νὰ δῶ.

—Ὄχι δὲν τολμῶ!!!

—ΤΙ δουλειὰ κάνεις;

—Ζῶ ἀπ' τὸν ἱδρῶτα τῶν συνανθρώπων μου.

—Καὶ δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ λὲς;

—Γιατὶ νὰ ντραπῶ; Εἶμαι ἰδιοκτήτης χαμάμ.

«Ὅ,τι πολυτιμώτερον ἔχει ἡ Ἑλλὰς

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΤΟΥ κ. ΤΑΚΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Θὰ ἔχουν παρέλθη σχεδὸν εἴκοσι πέντε ἔτη ἀφ' ὅτου ἕνας Ἱσπανὸς ἀνώτερος δικαστικὸς ὑπάλληλος εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν καὶ εἶχεν μεταβῆ καὶ εἰς τὸ δικ